

שי עולמות

העלון השבועי של ישיבת "נצח מאיר" ישיבתו של הרה"ח שמעון יוסף הכהן ויוזנפלד שליט"א

רח' הרב סלנט 7, ירושלים, טל' 050-4161022

ירושלים עיה"ק תורת בב"א. יום ו' עש"ק לסדר ואתחנן לכבוד ... אחרשה"ט!

בעזרת ה' אכתוב לך משהו השייך לפרשת השבוע. **"ואתחנן אל ה'... אעברה נא ואראה את הארץ הטובה אשר בעבר הירדן... ויאמר ה' אלי רב לך אל תוסף דבר אלי עוד בדברי הזה... כי לא תעבור את הירדן הזה"** (דברים א).

געוואלד! געוואלד! משה רבינו אשר כל ימיו כולו קודש, בביטול גמור לרצון ה', אשר הגיע לרום המעלות הרוחניות אשר בן אנוש

מסוגל להגיע, אוהב ה', אוהב התורה והמצוות, אוהב ישראל וסבל למענם אין סוף, פסגת האנושות והצדקות והנבואה, אשר לא היה ולא יהיה כמוהו, מה סך הכל מבקש, ומה כל כך קשה להענות לו? אלא שאין אנו מבינים כלל וכלל בדרכי ה' הנסתרים מבינת האדם, וכמ"ש (ישעיה נה, ה) כי לא מחשבותי

מחשבותיכם, ולא דרכיכם דרכי. אלא שאיך שלא יהי' (תהלים קמה, יז) צדיק ה' בכל דרכיו וחסיד בכל מעשיו, וכל מה דעביד רחמנא לטב עביד (ברכות ט, ב), וכתוב (תהלים צב, טז) להגיד כי ישר ה', צורי ולא עולתה בו. וזה יסוד גדול ומוצק, שעל פיו חיים כל היהודים הכשרים במשך כל הדורות, שעל ה' לא שואלים שאלות, וברור כשמש ש"הכל לטובה" ואין אוהב נאמן לכל אחד מאתנו כמו (אהבת) השי"ת שאוהב כל אחד מאיתנו יותר מאב לבנו יחידו. וכל מה שה' עושה אתנו הוא מחמת גדול רחמנותו, ולטובתינו הנצחית. אע"פ שהרבה מאד פעמים אין אנחנו מבינים פשר ההנהגה, הכל הוא מחמת קוצר המשיג ועומק המושג, ולהשי"ת יש עצה עמוקה מאד ותוכניות עמוקים ומורכבים מאד להביא כל אחד מאתנו לתכלית הטוב הנצחי. וכתב הגה"ק ר' יעקב יוסף מפולנאה (בן פורת יוסף, דף פכ:): שמעתי ממורי (הלא הוא הבעש"ט הקדוש ז"ל) שאמר לאדם אחד תקבל כל הברכה עליו בעולם הזה

מי שאין בו דעה אסור לרחם עליו

וְצִדִּיק לַעֲשׂוֹת תִּשְׁוֹכֶה, וְעֹקֵר תִּתְּשׁוּכֶה הוּא עַל יְדֵי תַּתְּרוּחַ, שֶׁהִיא עֲנִיָּה בְּמִקְוֵמָה וְעִשְׂרִיָּה בְּמִקְוֵם אַחֵר, וּמְקַרֵּב וּמְקַשֵּׁר עַל-יְדֵי-יָוָה כָּל הָאוֹתִיּוֹת וְהַצְּרוּפִים שֶׁנִּתְּרַחֲקוּ מִמִּקְוֵמָם, וּמְשִׁיב כָּלֵם לְמִקְוֵמָם. וְאִי תַּדְעָת מִיָּשֵׁב, וְזוֹכֵה לְעוֹרֵר רַחֲמִים. כִּי עֹקֵר הַרְחָמִים תְּלוֹי בְּדַעְתָּ, כִּי 'כָּל מִי שֶׁאֵין בּוֹ דְּעָה אֲסוּר לְרַחֵם עָלָיו וְכוּ'. (וכמבאר מזה פמה פעמים בְּמִקְוֵמוֹת אַחֵרִים בְּדַבְּרֵי רַבֵּנוּ, וְכַרוֹנוּ לְבַרְכָּת, עַנְן שָׁם). נִמְצָא עַל יְדֵי תוֹרַת זוֹכֵין לְתִשְׁוֹכֶה וְנִשְׁלָם תַּדְעָת, וְאִי זוֹכֵין לְעוֹרֵר רַחֲמִים אֲצִלוּ יִתְפַּרֵּד. וְעֹקֵר הַרְחָמֵנוּת הוּא, שֶׁאֵנוּ מְעוֹרְרִים רַחֲמִים אֲצִלוּ יִתְפַּרֵּד, שֶׁכֵּאלוֹ הַרְחָמִים, יְעוֹרֵר בְּעֲצֵמּוֹ אֶת הַרְחָמִים הַגְּדוּלִים שֶׁאֵין אֵנוּ יוֹדִים לְהַגִּיעַ אֲלֵיהֶם, רַק הוּא בְּעֲצֵמּוֹ יִתְפַּרֵּד צִדִּיק לְהַתְּפַלֵּל עַל-יָוָה בְּנִל. דְּהֵינּוּ שֶׁבְּרַחֲמֵינוּ הַשְּׂשׂוּמִים שֶׁאֵנוּ מְעוֹרְרִים, עַל-יְדֵי אֵלוֹ הַרְחָמִים יִרַחֵם עָלֵינוּ, וְיְעוֹרֵר בְּהֶם הַרְחָמִים הַגְּדוּלִים שֶׁלּוֹ, שֶׁהֵם רַחֲמִים גְּדוּלִים דְּעֵתִיקָא סְתִימָא, וּמִשָּׁם יִהְיֶה לָנוּ יְשׁוּעָה בְּרַדְאִי.

(ליקו"מ קה)

תנועה ומחשבה הכל ממנו יתברך או בידיעה הזאת יתפרדו כל פועלי און (ונופלות כל הקושיאות, ומתבטלים כל הביבלולים), ויראה שאין שום מחיצה מבדיל בינו יתברך ובין האדם, ובאמת כמה פעמים צריכין להתפלל על זה תחילה שיזכהו השם להאיר עיניו שיקבל הכל באהבה, ושיראה ויאמין ששם אתו עמו השי"ת. וכתב עוד בפרשת עקב (שם) וז"ל שמעתי ממורי (הבעש"ט ז"ל) שבריאית העולם היה על ידי דין שהוא צימצום שצמצם האור אין סוף, וכו', וכשאדם מקבל היסורים באהבה ובשמחה - נעשה יחוד, והוא מקרב ומקשר ומדבק הכלי והגוף בחי' צמצום ודין, אלקים, אל הנשמה, שהוא השמחה והחיות הרוחנית, ונתבטל הדין ונעשה רחמים, ועצה היעוצה (דברים ו, ה) ואהבת את ה' אלקיך, שהוא בחינת דין לקבלו בשמחה לקשרו אל הוי"ה שהוא הנשמה. עיי"ש. והכלל שאנו מאמינים בני מאמינים, ומאמינים באמונה שלימה ויודעים בבירור שכל מה דעביד רחמנא לטב עביד (ברכות ט, ב). וז"ל השו"ע (או"ח סי' רל ס"ה) לעולם יהיה אדם רגיל לומר כל מה דעביד רחמנא לטב עביד (והוא ל' הגמ' הנ"ל).

בברכת התורה וכטו"ם שמעון יוסף הכהן ויוזנפלד

תיקון הכללי

כי לא תעזוב נפשי לשאול. היינו שביקש שלא יהי' לו שום קושיות באמונה הקדושה, ולא יצטרך להגיע לבלבול ושאלות (אפילו של רגעים אחדים) באמונה.

לא תעזוב נפשי לשאול. ביקש: רבש"ע, שהקושיות והשאלות שהם מזיקות ושהם למעלה מהשכל, אל תתן בליבי שאשאל עליהם, ואפילו נשאלו, מחוק וחסר השאלות מליבי.

(מתוך הספר "שי למורא")

מדרש

אמר רבי יוחנן עשרה לשונות נקראת תפלה, ואלו הן: שועה, צעקה, נאקה, רנה, פגיעה, בצור, קריאה, נפול ופלוול ותחנונים. שועה צעקה, שנגמר (שמות ב, כג): וינגחוני בני ישראל מן העבדה ויזעקו וגו'. נאקה, דכתיב (תהלים י, כד): וישמע אלהים את נאקתם. רנה ופגיעה, דכתיב (ירמיה ז, טז): אל תתפלל בעד העם הזה ואל תשא בעדם רנה ותפלה ואל תפגע בם. בצור וקריאה, דכתיב (תהלים יח, ז): בצר לי אקרא ה'. נפול, דכתיב (דברים ט, יח): ואתנפל לפני ה'. פלוול, דכתיב (תהלים קו, ל): ויעמד פינתס ויפלו. ותחנונים, דכתיב: ואתחנן אל ה'. ומקלן לא נתפלל משה אלא בלשון תחנונים.

(דברים רבה ב, א)

באהבה (שזה בחי' לחבר מלכות והשכינה עם דודה, ואני אל אי"ן) ואז יהיה לך עולם הזה ועולם הבא. ע"כ. כי הרבה אנשים מסתובבים עם קושיאות בבטן, למה ועל מה עשה ה' עמו כך, והם מסתובבים מדוכאים ומתוסכלים, במרה שחורה, ומלנכוליזם, ומוחין דקטנות, ותובנות עקומות ועקושות ומסוכנות, ועי"ז אין להם לא עוה"ז ולא עוה"ב (כי עובר עליהם מה שעובר עליהם), ואילו היו מתחזקים באמונה ובטחון - לא היתה להם שום קושיא כלל, והיו רגועים לחלוטין ומיושבים בתכלית. וכן כתב הכהן הגדול מפולנאה זצ"ל (תולדות יעקב יוסף, ריש פרשת ויחי) שמעתי ממורי (הריב"ש ז"ל) כי בידיעת אדם שהשם מלא כל הארץ כבודו, וכל

אתה החלוצת...

וימוכא בפרוש רש"י שם שאמר ממך למדתי להתפלל שאמרת ועתה הניחה לי וכו' וכי תופס הייתי בך וכו'. על פן השיב לו הקדוש ברוך הוא: רב לך אל תוסף דבר. כי באמת זהו בבחינת שתיקה, בחינת אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה, כי הוא בחינת מקיפים הגבוהים מאד מאד שאי אפשר להשיגם, כי משה היה בבחינת מה, בבחינה עליונה ונשגבה מאד פנ"ל. ועל פן מה שנעשה עמו הוא בחינת אל תוסף דבר, בחינת שתיקה הנ"ל שהוא בחינת שתק בך עלה במחשבה שהשיב לו על מיתת רבי עקיבא. כי גם ענין רבי עקיבא היה בבחינה זאת כמו שמבאר בהתורה הנ"ל, עין שם. וזה שנסמך מיד לזה.

(ליקו"ה או"ח הל' נטילת ידים לסעודה ה"ו אות פא)

יעו את יהושע וחקוה ואמצהו

כי הוא יעבר לפני העם הזה וכו'. וכן בכמה מקומות שמוכיחם על שמכרח להסתלק בעבורם נסמך לזה מה שהבטיחו ה' ותברך שיהושע ויבניסם לארץ ישראל, כמו שכתוב לקמן בפרשה זאת: ויה' התאנף בי על דבריכם וישבע בלבתי עברי וכו'. יהושע הוא עובר לפניך אותו חזק וכו' וכן במקומות הרבה, כי זה נפלאות תמים דעים שאי אפשר להשיג כלל, כי דיקא על ידי הסתלקות משה לעלא ולעלא על ידי זה היה כח ליהושע להכניס את ישראל לארץ, כי כבר מבאר שכל מה שהצדיק עולה למעלה יתרה לבחינת מקיפים עליונים יותר הוא יכול להאיר בדרי משה ביותר בחינת מלא כל הארץ כבודו. ועל פן מעצם רבוי הפגמים של ישראל, ובפרט רבוי התלונות והמחלקת שלהם שזה גרוע מן הכל, על ידי זה לא היה אפשר להכניסם לארץ ישראל ששם עקר התגלות הדעת הנ"ל כי מלא כל הארץ כבודו כי אם על ידי הסתלקותו, כי היה מכרח לעלות לעליה גדולה כל כך שאי אפשר להשיג בזה העולם כלל כי אם על ידי הסתלקות ממש שנסתלק ברעוא דרעיון בבחינת מ"ה העליון מאד מאד עד שעל ידי זה דיקא היה יכול להאיר לתלמידו יהושע בחינת הארת מלא כל הארץ כבודו שהוא השגת התלמיד בחינת יהושע.

(ליקו"ה או"ח הל' נטילת ידים לסעודה ה"ו אות פא)

הארות על מאמר "קרא את יהושע" (בסימן ו)

כי צריך כל אדם למעט בכבוד עצמו ולהרבות בכבוד המקום. ואע"פ שאמרו (סוטה ה.) תלמיד חכם צריך שיהא בו אחד משמונה שבשמינית הלא אמר ר' נחמן בר יצחק שם, לא מינה ולא מקצתה, מי זוטא דכתיב ביה (משלי טו) תועבת ה' כל גבה לב, ועוד שעצם מאמרו של ר' חייא בר רב אשי כבר פירשו הגאון הרב מו' וואלף אב"ד דק"ק פוזנא ז"ל (מובא בקב הישר, פרק טו) שכוונתו שתי"ח צריך להיות ענו (שהיא המידה הממוצעת בין סוף גאווה ושפל רוח כמ"ש הרמב"ם בהל' דעות כי השם הקדוש של ע"ב היוצא מפסוקים ויס"ע ויב"א וי"ט כאשר הוא מסודר בוזהר פרשת בשלח (תוספות, וז.) תמצא בשורה שמינית אחד משמונה שמות שבה תיבת "ענו" וק"ל ושפתיים ישק. ואד"ז הגר"א ז"ל (קול אליהו, על מס' סוטה ה.) פירש שמיני שבשמינית, כי הפסוק השמיני שבסדר וישלח שהוא הסדר השמיני מתחילת התורה הוא "קטונתי מכל החסדים" כלומר שבאופן הזה מותר להתגאות ולתלות שהי' לו איזהו זכות אלא שכבר נאכל ע"י רוב חסדי ה' שגמל עמו.

(מתוך הספר "יש מאין")

חמשה עשר באב

השוו רבותינו זכרונם לברכה יום חמשה עשר באב יום הפפורים ואמרו שלא היו ימים טובים לישראל בחמשה עשר באב יום הפפורים, כי בחמשה עשר באב מתחיל ההמתקה והתקון של הטא המרגלים שגרמו בכיה לדורות כליל תשעה, באב כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה וכו"ל. כי בט"ו באב פלו מתי מדבר שהיו מתים בכל ליל תשעה באב מחטא המרגלים, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה. וזהו בעצמו בחינת יום הפפורים שאז מבקשים סלח נא על חטא המרגלים שגרם חרבן בית המקדש בתשעה באב שבו תלויים כל העונות. נמצא, שחמשה עשר באב יום הפפורים הם בחינה אחת, כי שניהם בחינת תקון חטא המרגלים ודור המדבר שגרמו חרבן בית המקדש וכו"ל.

וזהו גם פן מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה שבחמשה עשר באב נתנו הרוגי ביתר לקבורה שעל זה תקנו ברפת הטוב והמטיב בברפת המזון וזה היה בחמשה עשר באב דיקא שבו פסקו מתי מדבר שגרמו חרבן בית המקדש שעל ידי זה לא נכללו העולמות ואין יכולין להמשיך הארת הרצון בשעת האכילה וכו"ל. ועל פן סבב ה' ותברך שבחמשה עשר באב, שהוא בחינת תקון מתי מדבר פנ"ל. ועל פן אז דיקא נתנו הרוגי ביתר לקבורה ותקנו על זה ברפת הטוב והמטיב בברפת המזון שהוא בחינת המשכת הארת הרצון בשעת האכילה וכו"ל (באות עב). כי הארת הרצון נמשך על ידי כלליות העולמות שנמשך על ידי בחינת חנכת הבית שמתחיל להתמשך בחמשה עשר באב שהוא בחינת יום הפפורים שהוא תקון המרגלים ומתי מדבר שגרמו חרבן בית המקדש. ועל פן בחמשה עשר באב שבו פסקו מתי מדבר מתחיל התנוצצות בחינת חנכת הבית המקדש שעל ידי זה נמשך הארת הרצון פנ"ל. שזהו בחינת ברפת הטוב והמטיב שתקנו על הרוגי ביתר שנתנו לקבורה. ועל פן נתנו לקבורה ביום חמשה עשר באב דיקא, כי הכל בחינה אחת וכו"ל.

(ליקוטי הלכות אורח חיים הלכות נטילת ידים לסעודה הלכה ו אות פב)

וכנו ברממיה הרבים להתקרב לצדיקים אמתיים שומרי הברית בתכלית השלמות, רחם עלינו והודיענו מהם, ואל תסתיר אותם מלפנינו וכן לידע מהם ולהתקרב אליהם באמת, ולקבל מהם קדשה וטהרה באמת, באפן שזנכה מעתה לשוב בתשובה שלמה לפניה, לסור מרע ולעשות הטוב בעיניך תמיד.

(ליקוטי תפילות תשפא)

לעילוי נשמת
תמו נת אסתר ע"ה
נלב"ע מ"ז שבט
תנצבה.
נתן וצ'רנה בלאוואר ע"ה
ר' רפאל בן ר' משה ז"ל

מוסדות ברסלב
באג'טאט טאט
ס' סוטה
תורה, שיטת לימוד ייחודית
תפילה
מידות טובות
יעוץ והכוונה אישית
050-4161022

לעילוי נשמת
חנה נת יצחק ע"ה
נלב"ע ח' אדר א תשע"ו
ר' יוסף זאב בן שלמה זלמן גוטסמן ז"ל
נלב"ע י"ח אדר א תשנ"ה
תנצבה.

יריב בן מניה
חזרה בתשובה שלמה
להצלת
ר' אברהם בן אסתר ומשפחתו
ברוחניות ובנשמיות